

יום סף זמדי ורזל

1581

נערך ויוצא לאור ע"י "חסידי דוסף ורזל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויה ז"ל שנלב"ע ביום יז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

שבת פסח

שבת י' חשון ה-תשפ"ו
פרשה: לך לך
הפטרה: למה תאמר

הדלקת נרות - 16:29
צאת השבת - 17:21
ר"ת: 17:57

הדלקת נרות בשבת הבאה 16:23

זמ	זמ
עמוד השחר: 4:47	4:54
זמן טלית: 4:54	5:01
זריחה: 5:56	6:02
חצות: 11:23	11:23
מנחה גדולה: 11:51	11:50
שקיעה: 16:50	16:45

מסורת ר' זל

"אורות גדולים"

כל אשר לו מוח בקדקודו מבין שהגלות באופן כללי היא לטובת ישראל. לכן כשאמר הקב"ה לאברהם "גר יהיה זרעך", שתק אברהם כי ידע שזה לטובתם, אף שהגלות קשה ומרה. כאשר מתגברים על כל המניעות והעיכובים, פועלים נחת-רוח רב למעלה, ואורות גדולים ועצומים נמשכים למטה.

העלון לרפואת
מנשה בן דוד וברוריה
מרת אחוה יונה בת רחל
ולע"נ תמי' שלום בר שמה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"ברית בין הבתרים"

הקב"ה בברית בין הבתרים, המחיש לאברהם את הזכות שבניו ירשו את ארץ ישראל ויתקיימו בה. "עגלה משולשת ועז משולשת ואיל משולש ותור וגזל. ויקח לו את כל אלה ויבחר אותם בתוך... ואת הציפור לא בחר". רש"י מפרש, מדוע נלקחו דוקא אלה: "לפי שהאומות עובדי אלילים נמשלו לפרים ואילים ושעירים... וישראל נמשלו לבני יונה שנאמר: 'יונתי בחגבי הסלע'. לפיכך, בחר הבהמות - רמז שיהיו האומות כלים והולכים. ואת הציפור לא בחר" - רמז, שיהיו ישראל קיימים לעולם.

אברהם בחר עשרה מתוך האחד עשר שלקח. עשרה אלה הם עשר האומות שאת ארצותיהם נטל הקב"ה מהם ונתן לישראל.

במאבק בין ישראל לעמי כנען, ידו של ישראל - של הקטן שבין כולם - בן יונה לעומת פרים ועיזים ואילים - תהיה על העליונה.

נשאלת השאלה, איך מכנה הכתוב בשם "פגרים" את מי שהוא חי? ("וירד העיט על הפגרים"), מפרשים חז"ל: "לעשותן פגרים". גם אחרי שיושמדו עמי כנען, תהייה אומות שתרצינה לטרוף את בני היונה המנצחים בארץ כנען. אבל מיד בהמשך נאמר: "וישב אותם אברהם". אברהם נשב בהם והפריח את העיט. אבל תרדמה נפלה על אברהם...

"ויאמר ידוע תדע כי גר יהיה זרעך... אמנם לא נעשה לפגרים אבל האומות יצליחו להגלותינו. שיהיו דרוסים ברגלי האומות בפשעיהם כרוח הזמנים, עד יבוא משיח".

אברהם ראה גם את הזכות שבגללה התקיימו בניו בארץ ישראל. זכותם של ישראל לא תתן לעמי כנען המבותרים והמנוצחים לקום לתחיה וליטול את ארץ ישראל, גם אם "בותרנו" במלחמות הרבות על הארץ. כשראה אברהם כך - נרגע, "ואתה תבוא אל אבותיך בשלום". ניצלנו מן הגלויות, חזרנו לארץ, עמי העולם מבקשים מאיתנו "לבתר" חלקים מארץ ישראל, אבל אנחנו עתה בימי בוא משיח, בימים שזכותנו עומדת למימוש שלם ולא רק חלקי. כך שבסופו של תהליך, על אף כל המערערים על כך, זכותנו המלאה על כל ארץ ישראל תמומש והבטחת ברית בין הבתרים תקום ללא סייג.

"הקלו המים" ד'

ספר לר' זל

עם אורו החיור של השחר נשקף מחזה מוזר בקרבת שכונותיה הנטושות של בגדאד. שדמו באותה עת לעיר רפאים. שתי צלליות נראו עושות את דרכן בזריזות היישר אל האזור המוצף.

אחרוני הנמלטים הגניבו מבטים תמהים לעבר הדמויות, וכי מי הוא זה המכניס נפשו במודע אל תוך הסכנה הנוראה ממנה נמלט כל בר דעת בעור שיניו?

אולם מבט נוסף הניח את דעתן של אותן בריות. "זהו חכם יהודה", לחשו לעצמן בעידוד. "לבטח הוא הולך להעתיר בתפילה על העיר כולה... צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים".

אחד מאותם נמלטים, רבי נסים הלוי שמו, אזור אומץ. הוא שאל את רבי יהושע משה למטרת הליכתם. ואחר ביקש רשות להצטרף לתפילה.

השלושה בוססו במים עד ברכיהם. הבתים נראו כסירות שנקבעו במקומן. המים נעו בחופשיות בגלים הולכים וחוזרים בין הבתים ובתוכם. ועצי הדקל שצמחו על גדת הנחל דמו יותר לתמרורי אזהרה המתנופפים בעומקו של הנהר, אולם רבי יהודה עשה את דרכו בביטחון. היישר אל ציונו של רבי יצחק גאון שהיה בנוי כחדר על מצבת קבורתו.

ואז. בהגיעם אל קרבת הציון, ניתק לפתע רבי יהודה מבני לווייתו, אליהם נוספו בדרך עוד כמה תלמידים, רץ אל עבר חדר הציון ונכנס פנימה לבדו. התלמידים נותרו מאחור, מסומרים למקומם.

חלפו רגעים אחדים ורבי יהושע משה העז להתקרב ולהציץ פנימה. המחזה שנגלה לנגד עיניו נותר חרוט בזכרונו עד אחרון ימיו. רבי יהודה פתה משתטח על הציון מלא קומתו, זועק ומתפלל בעפר. והמצנפת שלראשו מתגוללת על הארץ בסמוך.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "חסידי דוסף ורזל" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"
מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

חובת הלב

הלכות הנחת תבשיל על האש מערב שבת על מנת
שיתבשל בשבת (שהיה)
והלכות חימום תבשיל בשבת (חזרה)
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

חימום תבשיל בשבת על האש כשמצטמק ורע לו

מג. איסור חימום תבשיל בשבת על גבי אש גלויה, הוא אפילו אם אותו תבשיל מבושל כבר כל צרכו והוא מצטמק ורע לו מחמת תוספת בישולו.

דיני תבשיל שחימומו יהודי בשבת באיסור

מד. אם הניח בשבת תבשיל שנתבשל כל צרכו על גבי אש גלויה, או הניח לכתחלה על גבי כירה על גבי כירה, (והיינו אפילו היא גרופה וקטומה, שהרי אמרו בגמרא שבת דף לח ע"ב שלא התיירו להחזיר תבשיל על גביה אלא אם כן בתנאי חזרה, וכנ"ל), אם מחמת כן נשתבש התבשיל יותר, אסור לאוכלו בשבת, ואפילו כשעשה כן בשוגג, וכל שכן אם עשה כן במזיד. אבל אם הוא מצטמק ורע לו יש להקל לאוכלו בשבת, ואפילו בעשה כן במזיד, שהרי אינו נהנה מהאיסור שעשה.

ומכל מקום אין להקל בהחזיר באיסור תבשיל שמצטמק ורע לו אלא כשעשה שהחזירו היה עדיין חם, אבל אם היה צונן ונתחמם יש לאסור לאוכלו בשבת כשהוא חם, שהרי הוא נהנה מהאיסור, ורק אחר שחזר התבשיל ונצטנן מותר לאוכלו. ואפילו היה תבשיל לח, כל שהוא מצטמק ורע לו וחזר ונצטנן מותר בשבת.

ולענין תבשיל שהוא מבושל כל צרכו ומצטמק ויפה לו, שהחזירו באיסור בשבת, אין לאסור אכילת התבשיל בשבת אלא לאותו שהחזיר את התבשיל בעצמו, וכן לבני ביתו שנעשה בשבילם, אבל לאחרים מותר לאכול תבשיל זה בשבת עצמה, כל שהיה הדבר בשוגג.

ויש אומרים שאם החזיר בשבת באיסור תבשיל מבושל שהוא מצטמק ויפה לו, אסור לו לאוכלו אפילו במוצאי שבת עד אחר שיעבור שיעור זמן "בכדי שיעשו", ויש אומרים שמותר לאכול את התבשיל במוצאי שבת מיד.

דיני תבשיל שחימומו גוי בשבת באיסור, יבוארו להלן (סעיף נד והלאה).

"ויעתק משם ההרה מקדם לבית אל ויש אהלו"
על דברי המדרש בו נאמר: "אהלה כתיב – מלמד שנטע אהל שרה תחילה ואחר כך נטע אהלו", מעיר רבי זלמן סורוצקין זצ"ל, בספרו "אזנים לתורה", שבכך ביקש אברהם להורות לימוד גדול לדורותיו הבאים אחריו, שבדור תהפוכות אשר בו חסרון האמונה יהיה מצוי. חשוב יותר "אהל שרה" – לגייר בו את הנשים, מאהל אברהם – לגייר בו את האנשים. ול"אהלה" של שרה, דין קדימה על "אהלו" של אברהם.

ולמה? לפי שידוע שלנשים יש נטיה וגעגועים לאמונה יותר מן האנשים, והמתחיל בנטיעת האמונה בלבבות הנשים ואחר כך הולך אל האנשים, הולך הוא מן הקל אל הכבד – השיטה המקובלת בהוראה – והנשים הם המשפיעות אחר כך על האנשים, מרוחן ואמונתן. וכך גם ציוה הקב"ה את משה "כה תאמר לבית יעקב" – אלו הנשים, "ותגד לבני ישראל" – אלו האנשים, בשעה שבא "לגייר" את בני ישראל.

"ויהי ריב בין רועי מקנה אברם ובין רועי מקנה לוט" וסמיק ליה: "ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני ובינך". תחילה – "ויהי ריב", ולבסוף – "אל נא תהי מריבה". כותב רבי משה אלשיך זצ"ל – שאמרו רבותינו ז"ל בגמרא: "האי תיגרא, דמיא לצינורא דבידקא דמיא, כיון דרווח רוחו (זה הריב דומה כמו צינור של מים וכיון שנפרץ אם לא מתקנים אותו הוא מתרחב ואי אפשר אחר כך לעצור את זרם המים)". שכן הוא דרך הריב, שמתחיל הוא במעט, על דבר מועט, ונעשית הרבה ומתרחבת בין האנשים.

ולפיכך ביקש אברהם מלוט, דמכיון שעד עתה אין הקטטה ביננו, אלא בין הרועים. ואף בין הרועים לא הגיעה הקטטה לכדי "מריבה" – יולדת כנקבה ומתרבה ומתפשטת. אלא לכדי "ריב" – זכר, וכנאמר: "ויהי ריב". ועל כן ביקש אברהם: "אל נא" – הרעב הזכר שאינו מוליד – תהי מריבה". שתעשה הזכר מריבה לנקבה שתלד ותתרבה, עד שתגיע המריבה ל"ביני ובינך".

ברם, מבאר הרב "חתם סופר" זצ"ל, רדיפה זו היתה כידוע בליל פסח, זמן האסור בקבלה שכן עבודה שנעשתה בו, שכן זהו "שכר שבת" ו"שכר יום טוב". וגם אם יש אופנים המותרים ליטול שכר שבת ויום טוב, הלא כבר אמרו חז"ל בגמרא כי חסידים אינם לוקחים שכר שבת. ומשום כך איפוא נמנע אברהם מליקח שכר שבת, "מחוט ועד שרור נעל".

חובת הלב

"הגויים יתביישו"
משלחת של משכילים באה פעם לפני בעל 'חמדת שלמה' וניסתה להשפיע עליו להסכים לייסד בווארשה סמינר לרבנים בפיקוח הממשלה. לצידו היה באותה שעה מחותנו, רבי לייבלה לנדא, רבה של וישגורד, שהיה ידוע בפיקחותו.

אמר רבי לייבלה: "אמרו חז"ל, שלעתיד לבוא יבואו אומות-העולם ויטענו שמגיע להן עולם-הבא, שכן תיקנו גשרים ומרחצאות בשביל ישראל. וכי למה לא יתבעו עולם-הבא על הרבנים שהעמידו לישראל?"

"אלא", חייך רבי לייבלה, "נראה שאפילו הגויים עצמם יתביישו להזכיר את הרבנים שיעמיד הסמינר הזה..."